

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik (spr.)
Sędziowie:	SSA Regina Kurek SSA Marek Boniecki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Spółki (...)

w P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w G.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt VII GC 204/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Regina Kurek SSA Andrzej Struzik SSA Marek Boniecki

Sygn. akt I ACa 684/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w G. na rzecz strony powodowej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością(...). w P. kwotę 92.443,40 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 45.337,40 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. i od kwoty 47.106 zł od dnia 29 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8.240 zł tytułem kosztów procesu.

Uzasadniając powyższy wyrok sąd I instancji wskazał, że zasądzona kwota stanowi cenę za sprzedane przez powoda stronie pozwanej w maju 2014 r. wyroby stalowe. Sąd Okręgowy ustalił, że w dniach 20 i 27 maja 2014 r. pozwana spółka zamówiła u powoda wyroby stalowe. Zamówienia te kierował do powoda pełnomocnik pozwanej R. C. (1) upoważniony przez Prezesa Zarządu pozwanej spółki J. C. m.in. do jej reprezentacji w zakresie jej działalności, do negocjowania i zawierania umów handlowych, zaciągania zobowiązań o wartości nie większej niż dwukrotnie przewyższającej kapitał zakładowy, który wynosił 265.000 zł. pełnomocnictwo takie posiadał również M. B.. Zamówienia zostały zrealizowane, a pozwana spółka przyjęła towar nie wnosząc żadnych zastrzeżeń co do jego ilości i jakości. Powód wystawił faktury VAT nr (...) z 25 czerwca 2014 r. na kwotę 45.337,40 zł, nr (...) na kwotę 45.630 zł i nr (...) na kwotę 1.476 zł, których pozwany nie uregulował pomimo wezwania do zapłaty. Pismem z dnia 15 września 2014 r. pełnomocnik pozwanego R. C. złożył oświadczenie, że wszelkie należności ureguluje spółka do 15 października 2014 r.

W swych rozważaniach sąd I instancji wskazał, że podstawę prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 535 k.c. Strony zawarły umowę sprzedaży, a skoro towar został wydany, to kupujący jest zobowiązany do zapłaty ceny. Nadto strona pozwana, działająca przez pełnomocnika, uznała roszczenie powoda, gdyż domagała się jedynie prolongaty zapłaty, nie kwestionując ani ilości, ani jakości dostarczonego jej towaru. Wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka R. C. miał na celu jedynie przewleczenie postępowania. Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwany sam sobie przeczy, skoro raz kwestionuje istnienie zobowiązania, następnie zaś podnosi, że chciał zawrzeć z powodem porozumienie odnośnie sposobu spłaty zadłużenia, zarzuca, że R. C. nie był upoważniony do reprezentowania spółki, ale nie kwestionuje udzielonego mu pełnomocnictwa. Za nieuzasadniony uznał także sąd I instancji zarzut pozwanego, że doszło do odnowienia. Jako podstawę zasądzenia odsetek sąd powołał art. 481 § 1 k.c., zaś jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez stronę pozwaną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że dochodzone roszczenie było wymagalne w dacie wniesienia pozwu, że roszczenie zostało uznane przez pozwaną spółkę, błędne ustalenie kwoty roszczenia, błędne ustalenie, że zamówienia kierował do powoda pełnomocnik spółki (...), podczas gdy osoba o takich danych nigdy nie współpracowała z pozwaną spółką. Nadto strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez brak należytego oraz wyczerpującego wyjaśnienia podstawy faktycznej oraz prawnej orzeczenia oraz ustosunkowania się do zarzutów podnoszonych przez pozwanego w toku postępowania oraz brak wyjaśnienia powodów, dla których Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku dowodowego powodów z zeznań świadków. W konkluzji skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje, a w wypadku nieuwzględnienia apelacji nieobciążania kosztami postępowania z uwagi na trudną sytuację finansową strony pozwanej. Pozwana wniosła także o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków R. C. (3) i M. B..

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd I instancji poczynił trafne ustalenia faktyczne, a Sąd Apelacyjny, w pełni je akceptując, przyjmuje je za własne.

Budowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych na okoliczności, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji jako pełnomocnika strony pozwanej wskazał R. C. (1), nie może odnieść skutku. Użycie imienia R. stanowi oczywistą omyłkę sądu, a nie błąd w ustaleniach faktycznych. W rzeczywistości pełnomocnik strony pozwanej, który w jej imieniu składał zamówienia na wyroby stalowe u strony powodowej to R. C. (3), co jednoznacznie wynika z powołanych przy ustaleniach faktycznych dokumentów, które stanowiły dowody będące podstawą ustaleń, a to zamówień (k. 90 i 96) i pełnomocnictwa (k. 99-100). Fakt, że R. C. (3) był pełnomocnikiem pozwanej spółki umocowanym do jej reprezentowania w zakresie działalności spółki, w tym również negocjowania i zawierania umów handlowych oraz zaciągania zobowiązań jednoznacznie wynika z treści dokumentu pełnomocnictwa, który został opatrzonej urzędowo poświadczonym podpisem prezesa zarządu pozwanej spółki, stanowiącego jej jednoosobowy

zarząd. Pełnomocnictwo to zostało przedłożone w postaci fotokopii, jaka dysponowała strona powodowa, co jest o tyle oczywiste, że oryginał jest niewątpliwie w posiadaniu strony pozwanej. Strona pozwana nie twierdziła, że kserokopia ta nie odpowiada oryginałowi, jak też że pełnomocnictwa takiego R. C. (3) nie udzielała. Podniesiony w odpowiedzi na pozew zarzut, że R. C. (3) „zgodnie z zasadami reprezentacji spółki ujawnionymi w rejestrze przedsiębiorców nie jest osobą upoważnioną do działania w imieniu pozwanej spółki”, nie wymagał badania, skoro strona pozwana nie twierdziła, że R. C. (3) jest członkiem zarządu pozwanej spółki lub jej prokurentem, a tylko te osoby uprawnione do reprezentacji spółki polegają wpisowi w rejestrze. Pełnomocnik ustanowiony stosownie do art. 96 in fine k.c. takiemu wpisowi nie podlega, zatem oczywistym było, że R. C. (3) w rejestrze nie został wpisany. Z tej też przyczyny bezprzedmiotowym było prowadzenie dowodu z zeznań R. C. (3) jako świadka i trafnie sąd I instancji wniosek ten oddalił.

Pominięcie przez sąd I instancji dowodu z zeznań świadka M. B. było wynikiem cofnięcia przez stronę pozwaną wniosku o przesłuchanie tego świadka (k. 127-128 i k. 130).

Na marginesie zauważyć trzeba, że w apelacji nie podniesiono zarzutu naruszenia żadnego z przepisów postępowania polegającego na bezzasadnym oddaleniu wniosku o przesłuchanie świadków, zaś zarzuty naruszenia przepisów postępowania sąd II instancji rozważa tylko na zarzut podniesiony w apelacji. Strona pozwana podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. dotyczący braku wyjaśnienia przyczyn, dla których sąd nie uwzględnił dowodu z zeznań tych świadków. Wbrew temu zarzutowi uzasadnienie zaskarżonego wyroku wyjaśnia przyczyny pominięcia dowodu z zeznań świadka R. C. (3), natomiast w odniesieniu do drugiego z ww. świadków wyjaśnienie takie było zbędne, skoro przyczyna ta wynika jednoznacznie z samej treści postanowienia o pominięciu dowodu.

Z wyżej podanych przyczyn brak też było podstaw do przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków R. C. (3) i M. B. w postępowaniu apelacyjnym.

W zarzucie naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. strona pozwana podnosi także, że sąd I instancji nie wyjaśnił należycie i wyczerpująco podstawy faktycznej oraz prawnej orzeczenia oraz nie ustosunkował się do zarzutów strony pozwanej. Zarzutu tego apelujący nie usiłuje nawet uzasadnić, co jest o tyle zrozumiałe, że jest on całkowicie gołosłowny. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, jakkolwiek zwięzłe, zawiera te elementy i jasno, w oparciu o zebrane w sprawie dowody, przedstawia podstawę faktyczną orzeczenia oraz powołuje oczywistą przy tych ustaleniach faktycznych podstawą prawną orzeczenia. Zawiera też jednoznaczne ustosunkowanie się do zarzutów podnoszonych przez stronę pozwaną, w tym oczywiście bezzasadnego zarzutu, jakoby doszło do odnowienia zobowiązania. Wszystkie te wywody sąd II instancji w pełni akceptuje.

Zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie został w apelacji w ogóle uzasadniony. Uzasadnienie takiego zarzutu musi polegać na odwołaniu się do faktów, jakie zdaniem skarżącego rzeczywiście miały miejsce, porównanie ich z faktami ustalonymi przez sąd oraz stosownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazującej, że to fakty podane przez stronę, a nie ustalone przez sąd, rzeczywiście miały miejsce. Skarżąca nie usiłuje nawet, chociażby w sposób ułomny, sprostać takiemu zadaniu. Apelacja, podobnie zresztą jak odpowiedź na pozew, sprowadza się w istocie do ogólnikowych twierdzeń i zarzutów, nie mających żadnych podstaw w przedstawionym sądowniczym materiale, przy wyraźnym unikaniu podania jakichkolwiek konkretnych faktów, mogących podlegać weryfikacji. Taki sposób obrony jednoznacznie prowadzi do wniosku, że celem strony pozwanej jest wyłącznie doprowadzenie do przewleczenia procesu a powództwo było oczywiście zasadne.

Z powyższych przyczyn apelacja, jako bezzasadna, została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

Wyżej wskazany sposób obrony, jako oczywiście naruszający obowiązek nałożony na strony procesu przez przepis art. 3 k.p.c., wyklucza odstąpienie od obciążania strony pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego, gdyż przesądza nieistnienie szczególnie uzasadnionego wypadku, o jakim mowa w art. 102 k.p.c. Stąd o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od pozwanej spółki, jako strony przegrywającej sprawę, na rzecz strony powodowej kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalonymu w stawce minimalnej określonej przez przepisy § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSA Regina Kurek SSA Andrzej Struzik SSA Marek Boniecki